

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

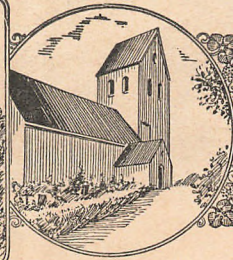
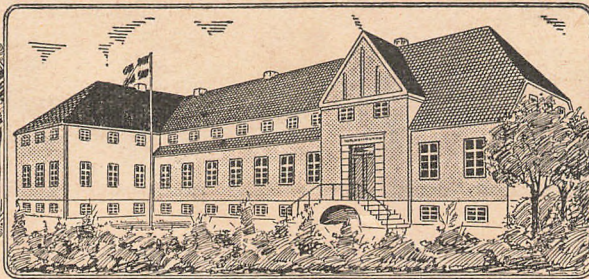
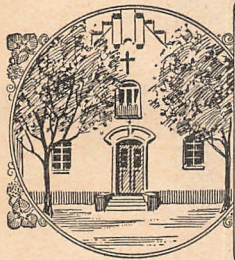
Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

J Kristensen

Statens pæd. Studiesamling

Frederiksberg Alle 22

FRA NR. NISSUM HØJSKOLE

December 1951

„Bed og arbejd.“

43. årgang nr. 12

En gammel Julebøn

Af sognepræst Ove Nielsen

Det, der giver julen sin egentlige mening, er jo et budskab fra Gud, et budskab til os, ja, til hvert eneste menneske på jorden. „Se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket“. — Og det er et budskab om *Guds frelse*, det vil sige om noget, som Gud har gjort, for at vi mennesker kan blive frelst. „Eder er i dag en *Frelser* født!“

Julen er altså ikke arrangeret, for at vi skal have en ferie eller nogle særlig hyggelige dage i samvær med vore kære, eller for at forretningsfolk kan få en extra god indtægt, eller for at vi kan have en lejlighed til at udveksle breve, gaver og hilsener med slægt og venner, alt dette kan jo være meget godt, men hvis man ikke får andet ud af sin jul, kunne man lige så godt holde en midvinterfest, som vore hedenske forfædre gjorde, eller en solhvervsfest på moderne hedensk vis.

Nej, det som er meningen med julen, det er: at vi skal glæde os over og takke for *Guds frelse*.

Men den glæde og den tak, den kan kun være dér, hvor hjerterne længes efter Guds frelse, rækker efter Guds frelse og modtager Guds frelse.

Jeg kender en gammel julebøn, som er god at gå julen imøde med. Den er let at lære med ho-

vedet, for den er ganske kort; men lad os prøve at få den ind i hjertet, så skal den nok virke.

Jeg sagde: en julebøn, men den er forresten meget ældre end julen. Den stammer helt fra den gamle pagts tid, men man kan alligevel godt kalde den en julebøn, for den lyder sådan: „*Herre, lad os få godt af din frelse!*“ Den står i Israels salmebog, Davids salmer, nr. 106.

Prøv i år at lade det være din daglige bøn nu ind under jul: „*Herre, lad mig få godt af din frelse!*“ Lad mig ikke blive så optaget af udenværkerne, så det egentlige går mig forbi. Lad det lille barn i Bethlehem blive mig pantet på, at du elsker også mig, at jeg må være Guds barn. Lad det blive så stort for mig, at jeg ikke kan andet end glæde mig derover og fyldes med tak!

Herre, lad mig få godt af din frelse!

Den, der går sin jul imøde med den bøn, han er på vej ind til det, som er hemmeligheden ved den rette jul: *Guds frelse*.

„*Pris være Gud i sang og bøn,
som skænkede os sin egen søn!
Så vil jeg glemme sorg og savn
og holde jul i Jesu navn.*“

Ove Nielsen.

Fred trods frygt

Frygt er en vældig magt. Den er både på godt og ondt. Frygten har tit afholdt mennesker fra at udføre skændige ting, og den har til tider drevet dem til fortvivlede handlinger. — Frygt kan være en grundvold for fred, og den er hyppigt den egentlige årsag til strid. Frygt er en almenmenneskelig følelse, det er vist kun i eventyrets verden, der findes kongesønner, som ikke kender til at gyse. Frygten påvirker i allerhøjeste grad forholdet mellem samfundsklasser og stater.

Lad os se lidt nærmere på disse påstande.

Der findes i næsten alle mennesker en mer eller mindre skjult frygt for f.eks. fattigdom og ulykker, og den regnes ligefrem for at være naturlig. Det er vel en af grundene til, at vi føler noget knugende, men også menneskelig medliden, når vi hører og læser om hungersnøden i Indien, vandkatastrofen i Po-Dalen eller den frygtelige eksplosionsulykke på et dansk militærområde, eller når vi sidder og taler med en af de endnu forholdsvis få, der herhjemme er blevet ramt af arbejdsløshed, på grund af genopbygningen efter krigen måske. De findes disse arbejdsløse. Fornylig oplyste et stedligt venstreblad, at der inden for et bestemt fag var 109 arbejdere i Slagelse, men af disse var for tiden kun 35 beskæftigede, altså ikke engang hver 3. mand. — Og hvad med de nært forestående løn- og arbejdsforhandlinger, hvorledes vil de forløbe, spørger ethvert vågent menneske. Eller tænk på døden. Undertegnede sad for få minutter siden med et brev i hånden. Det fortalte om

en god far, der efter 10 dages sygeleje blev kaldt bort ved døden fra hustru og to små, endnu ikke skolepligtige børn.

Fattigdom, ulykker, arbejdsløshed, sygdom og død! — Magter, vi kender og frygter fra det daglige liv, som vi søger at gardere os imod ved forsikringer og hjælp af forskellig slags, og ingen skal underkende, hvad der af den enkelte og det offentlige gøres for at afbøde de værste følger. Men frygten for forringede menneskekår derved sidder endda tilbage i sindet.

Nu er der psykologer, der vil sige, at frygten altid er af det onde, men jeg er overbevist om, at der er en sund og naturlig og ganske uundværlig frygt for, at skyld følges af straf. Den findes udtrykt i vor bibel i f. eks. ordet om, at som man sår, skal man høste. Denne frygt styrker den ansvars- og pligtfølelse, der er med at bære såvel den enkeltes som samfundets liv og eksistens, for den rummer tillige et håb om belønning for den, der gør det gode og er god.

Den uhammede frygt eller rædsel er derimod af det onde. Den kan drive såvel den enkelte som masserne ud i fortvivlede handlinger. Til desperation.

Der kom sidste nytår til mange institutioner en smuk næsten pragtfuld kalender fra F.N. Den havde som motto sætningen: Fred uden frygt! — Et smukt ønske og et stort mål, og det skal FN ikke lastes, men takkes for.

Hvordan er imidlertid virkeligheden?

Det er jo gængs tale, at verden i dag er delt op i vest og øst. — To store magtgrupper står

frygtende og truende over for hinanden. Mange mener, at frygten er verdensfredens gyngende grundvold. At vi altså har så nogenlunde fred på grund af frygt. At ekspansionslyst og angrebstilbøjelighed holdes i skak af frygten for den andens krigsmagt og vilje til handling. At magtgrupperne gensidigt frygter og derfor holder fred.

Mon sådanne tanker er helt uden grund? At det var langt bedre, om freden byggede på forståelse og tillid mellem folkeslagene er en helt anden sag, og det er et ærligt arbejde værd at gøre alt for, at det kan blive således. Thi frygten er en sitrende grundvold, en dag slår den revner, og et glødende krater dænger jorden til med ødelæggelse. — Frygter vi alle.

De rent materialistiske mennesker af i dag har i sandhed grund til at frygte, for de materielle værdier, der så ofte besynges og eftertrages, er meget usikre: Penge mister i værdi. Nervesanatorier overbefolkes af nedbrudte. Menneskelykke trampes brutalt under fod. Har mennesker kun jorden og det, der hører jorden til, er de ruinerede, når de mister den menneskelige lykke. Om slægten løsriver sig fra de evige værdier, fra Gud, bliver der kun de håbløse slægters fortvivlede og derfor løsslupne eksistensen tilbage for den.

Derfor er der et råd, et jule- og nytårsønske at fremføre: Hold fast ved din Gud, bed, at du må blive bevaret i din dåbs nåde. Tro, at Gud vil bevare dig. — Gud!

Har frygten også noget med Gud at gøre?

Ja, bibelens udsagn og livets erfaring samstemmer i, at der er en frygt over for Gud, som er ikke alene af det gode, men absolut nødvendig. Frygten for den hellige, for at gøre ham imod, for at synde. Frygten for at gå fortabt. Ikke trællens frygt, der bunder i angst for straf, men barnets frygt, der er kærlighedens frygt og siger: Jeg vil nødig gøre min himmelske fader imod!

Jeg mener, vi har al grund til at bede, at denne frygt må være stedsbevarende, men ikke overhåndtagende i vort liv. Det er falsk tale, når mennesker også nu om stunder højrosted siger, at der ikke er noget, der hedder synd, at det dårlige alt sammen er sygdom i det fysiske eller psykiske menneske. Men det er også falsk tale, om mennesker i misforstået nidkærhed dækker Guds tilgivende kærlighed for andre eller sig

selv. Gud er kærlighed. Dette, at Gud elsker os, er julens, påskens, pinsens, hele årets, hele livets store evangelium til os.

Dette er et budskab, ikke alene for dette liv, men også for evigheden. Modtager man budskabet, oplever man det kristne håb om at blive borger i „de levendes land, hvor glasset ej rinder med gråd eller sand“. Da har man troens forvisning om syndernes forladelse, og derved har man fred i hjerte og sind „trods nød og fare, vor faders velbehag“, som vi synger i en af vore julesalmer.

Frygt er ikke grundtonen i et troende menneskes samliv med Gud. Tværtimod. Ganske vist gik der en frygt gennem Marias sind, da engelen forkyndte julens budskab for hende, ganske vist blev hyrderne grebet af stor frygt, da der for første gang blev holdt en juleprædiken med det glade budskab: Der er født jer en Frelser. Men engelen sagde netop til såvel Maria som hyrderne sit magtfulde: Frygt ikke! Og Maria sagde sit stille, stærke: Jeg er Herrens tjenerinde; hun fik hjertefred og hjerteglæde, og der skabtes i hende en lovsang, der brød frem, da hun stod over for sin slægtning Elisabeth. En af stroferne lød: Min sjæl højlover Herren — og min ånd fryder sig over Gud, min Frelser. — Hans barmhjertighed varer fra slægt til slægt over dem, som frygter ham. Om hyrderne, der fulgte englens vink og gik til Bethlehem, hedder det, at de på tilbagevejen til deres daglige gerning „priste og lovede Gud for alt, hvad de havde hørt og set“.

Det er ikke frygt, men glæde og fryd, der er de bærende ord i Lukas Evangeliets 1. og 2. kapitel, hvor vi finder den udførligste beretning om den første jul og begivenhederne der omkring. Det kan vel med rette hævdes, at det bærende ord i Jesu afskedstaler var ordet fred. Med hilsenen: Fred være med eder! gæstede han gentagne gange sine disciple i de 40 dage mellem opstandelsen og himmelfarten. Fred med Gud og — så vidt det står til os — fred med vor næste, og tillige troens glæde og fryd. Det er normalt kristenliv, fra dets begyndelse til dets afslutning.

Det skal være mit ønske for kendte og ukendte læsere af „Fra Nr. Nissum Højskole“, at de i kommende dage må have den fred og glæde i øje, der overgår al forstand og modtages fra den levende Gud og frelser, uden vi har gjort

os fortjent dertil, i lyse som mørke dage. Hjertefred og hjerteglæde også i frygtens dage.

Vi ønsker alle læserne en *glædelig jul* og et *velsignet nytår*. Tak for meget godt også i dette sidste år og for endnu mere i årene før dette, for gode minder fra NNH-tiden.

Endnu er der vel så mange læsere af Fra Nr. Nissum Højskole, der kender familien Kaag, at et flertal er interesseret i nogle linier om dens enkelte medlemmer:

Alle bornene har det godt hver i sin plads. Niels Gunnar blev 1. søndag i advent indsat som hjælpepræst i Vejle. Ingrid, Niels og Karin Mølgaard har fremdeles deres hjem i Hvidovre. Arne er fremdeles i sin plads i København. Folmer har fået lærereksamen og aftjener nu sin værnepligt i Århus. Birgit er begyndt at læse på Haslev Seminarium. Olaf har plads på en gård her i sognet.

Min kones helbred har været over forventning i det sidste årstid. Det samme kan derimod ikke siges om jeres gamle forstander. Jeg har i nogen tid ikke været rask, er for tiden sygemeldt og kan kun være oppe ca. den halve dag. Så snart der bliver plads på Rigshospitalet, skal jeg opereres for en diskus prolaps (udvækst på rygsøjlen). Lægerne siger, at der er næsten 100 pct. sikkerhed for fuldstændig helbredelse, men det vil blive en temmelig langvarig historie.

En hjertelig hilsen fra jeres:

Dagmar og Laurits Kaag.

Hjemme fra skolen

Nej, hvor livet er kort på en højskole; nylig kom eleverne, og nu er det snart jul. — Vi har været ved Vesterhavet, har haft traktorkursus, havebrugskursus besøg af forskellige foredragsholdere m. m. m. Og så i morgen (7. dec.) drager flokken til København og et smut over Øresund.

Vi har fået en elevavis, der bærer navnet: „Krabasken“. Flokken er særdeles levende og kan nok trænge til en sådan. Godt, at eleverne selv har fundet på navnet; det tyder dog på en smule selvkritik.

Her undervises, og vi har det fornøjeligt. Vi er trods alt — dejlig mange. De små møder er også kommet i gang, og det er vi så glade for. Mund- og Klovesygen er kommet til Høgsgård, men vi håber at slippe fri. Hvordan ellers med juleferien?

Næsten hver dag er der noget angående sommerskolen; men det er mest forespørgsler. Min sovekammerat fra min elevtid på Horne højskole har ringet om en datter og hendes veninde. En af de tidligere karle i min kones hjem har også ringet om en datter og dennes veninde. Den slags er meget fornøjeligt; men skal skolen fyldes, så skal vi høre fra rigtig mange. Hjælp os til en glædelig jul med mange forespørgsler og indmeldelser.

Spejderarbejde

Hver vinter har vi sædvanligt et arbejde i gang blandt de unge mænd og store drenge. Det kan være UA, spejderarbejde eller FDF. I år er det spejderarbejdet, der slides med. Det har en ugentlig aften, og halvdelen af eleverne er med. Lærer Jespersen og to seminarister fører an, men også blandt eleverne er der flere „gamle“ spejdere, hvoraf en er tropfører.

Vi glæder os over dette arbejde, fordi vi tror, det kan få betydning for vore unge — og gennem dem kan det måske få betydning for tusinder andre.

OLFERT RICARD

EN SPROGETS MESTER

Af lærer A. C. Nielsen, Vinderup

Det meste af det, Olfert Ricard skrev i sine mangfoldige og meget læste bøger, sagde han først, og han havde det skrevet, før han sagde det; men det udkom selvfølgelig ikke i bogform før bagefter. — Hans forkyndelse, både den mundtlige og den skriftlige, var som „æbler af guld i skåle af sølv“ for at sige det med et udtryk fra ordsprogenes bog. „Han var ikke helt som andre, hans ord var som guldrandede skyer, og så var der brod i dem“ (fra „Spildt Mælk“). Ricards moder talte sit sprog så smukt, det sagde han selv om hende. Hun lærte sine børn det samme, og det kom i højeste grad sønnen til gode. Fra hende arvede han sin enestående sprogsans. Han gør op med sine forældre på følgende vis: „Af min fader lærte jeg flid, af min moder kærlighed til hjem og sprog“; det var arveguld, der var værd at tage med ud i livet.

Mange, som hørte Ricard første gang eller ukendt med hans måde, gav sig til at læse en af hans bøger, blændedes let af hans *skønne ord*. En af hans tilhørere sagde engang, da han gik ud af kirken: „Det er lige så dejligt at høre Ricard prædike som at høre Herold synge“. — Mon han var kommet længere end til den strålende form, til sølvskålcne? — Som Augustin i Milano betaget lyttede til Ambrosius' lydefri retorik, men siden blev så grebet af biskoppens budskab, at hans liv derved fik helt nye retningslinier, således gik det også mangan en Ricard-lytter eller -læser. En læser fik i sin seminaretid fat i „Kristus og hans Mænd“, den bog, som Neiiendam kalder den mest typiske Ricard-bog, og som nok vil blive stående som det

klassiske monument over hans forkyndelse. Den unge mand, der på dette tidspunkt kun kendte Ricard af omtale, blev fortryllet af sprogets dejlighed, så han ikke kunne slippe denne forfatter, men måtte læse flere af hans bøger. „Sølvskålcne“ fangede og fastholdt hans blik i første omgang; men efterhånden lyste „Guldæblerne“ frem på den sølverne baggrund; han mærkede, at denne kristne personlighed, dette Jesusgrebne geni, havde noget at sige ham, og så måtte han i lag med bøgerne en gang til og have fat i flere af samme slags. Denne læsning viste ham klart hans livs linie, og desforuden vil han hævde, at Ricard hjalp ham til at blive en dygtig stilist. Ja, sådan fik Ricard lov til at hjælpe en ung mand, og det ville han så gerne; men han fik det aldrig at vide. Han hjalp mange, mange! Han var vel i særlig grad ungdomsforfatter og nåede derved ud til et stort tal af unge og til de ganske unge, især gennem „Ungdomsliv“, der er trykt i langt over 100.000 eksemplarer og udkommet i over 30 oplag. Johannes Malmstrøm fortæller: „Olfert Ricard fik en dag brev fra en ung mand i Amerika, som fortalte, at han en aften havde siddet i en magelig stol og rakt sig hen imod sin reol for at få fat i en røverroman, som stod der; men ved et uheld fik han fat i Ricards „Ungdomsliv“, som stod ved siden af. Han havde aldrig læst den bog og havde i grunden heller ingen lyst til det; men han gad ikke strække sig en gang til for at få fat i romanen og gav sig derfor til at læse „Ungdomsliv“. Han var ikke kommet ret langt ind i bogen, før han blev aldeles betaget af den; han blev siddende det

meste af natten og læste og læste og slukkede ikke lyset, før bogen var læst til ende. Næste dag sendte han Ricard et brev, hvori han fortalte, at den bog fuldstændig havde forandret hans livsanskuelse“.

Den norske Madagaskar-missionær Johannes Johnson, der selv var digter, sagde, at Ricard talte *H. C. Andersen-dansk* på prædikestolen. At Ricard var digter bevidnes af hans skønne fantasi, hans historier og sange. — For ikke så længe siden blev det foreslået i „Skive Folkeblad“, at hans sang: „Ungdommens Frelser“ burde optages i en eventuel ny salmebog, og det var rigtig sagt. Dansk natur ligger åbenbart i Ricards værker. En mand sagde til mig: „Ingen kan give et sprogligt skønnere billede af højsommerens Danmark, end Ricard har gjort det i sin tale Sct. Hansdag 1907 på Skamlingsbanken, mens han endnu var KFUM-sekretær“. Denne tale findes trykt i „Med mund og pen I“. Enhver, der har lyst, kan selv slå efter og få slået fast, at det er, hvad der passer. Her forekommer følgende, som kun en digter kunde sige: „Se, ret nu er de lyse nætters tid inde, da aftenen hun sidder så længe oppe og taler med sin veninde dagen, at hun glemmer at slukke sit lys“. Skønt Ricard var født i april og fik navnet Olfert efter helten fra Kongedybet, så valgte han sig ikke april som Bjørnson, men september var hans yndlingsmåned; den kunne han ikke stå for. — Han har skrevet sangen: „Skønne september“ med linien: „Halmstrå i hegnet end om høstlæs minder“. Da priste han eftersommerens dejlighed i uforlignelige udtryk. „Danmark er skønt i september. Luften er så lys og klar; man ser så langt, æblerne får røde kinder, hegnene er fulde af sorte brombær, haverne pranger med allefarvede blomster, og skoven begynder at blive gylden og kobberød i kanterne, men er frisk og grøn endnu i det indre“. Han fandt som Grundtvig og før ham Brorson Gud i naturen: „Skulle han, som dannede øjet, ikke se, og han, som plantede øret, ikke høre? Skriver Gud da ikke hver aften tydeligt sit tegnsprog med guldgriffel og stjerneprikker på nathimmels sorte tavle, står der ikke tydeligt at læse, hvorhen man ser, de tre bogstaver: G. U. D.? Er ikke naturen fuld af sindrighed så sælsom, at der skulle synes at ligge tanker og planer bag ved alle disse love! Hvo tænkte disse tanker! Det er vel kun slæbet

af hans kåbe, som hænger ned her; men hvo vævede dette stjernemønster i den grønne skovbund? Og må han, som bærer denne skønne dragt, ikke selv være vidunderlig vis og skøn“.

Ricard havde *lune*, ofte et hvast lune, stundom vemodigt, navnlig i hans senere år, da han var „en yngling under smertens hvide hår, ung i sin spøg, men vis mand til at råde“. Han gik ikke af vejen for en god historie, tit over grænsen til det barokke, eller en skarp sidebemærkning, sagt som en spøg, men ætsende i sin mening. Han var københavner med gallisk blod i sine årer og havde i 12 år og længere haft sin gang blandt opvakt københavnerungdom, der fylkedes om ham, så ungdomsafdelingen i Rosenborggade en tid nok var den største af sin slags i verden, idet den talte ca. 1500. Ricard var godt kendt med københavnerhumør, og han kunne replikkens kunst. En talte en dag med ham om de udøbte børns problem, han fik svar: „Det er ikke noget problem; det er der en engel, der sørger for“. Fra førnævnte Malmstrøms bog: „Eller jeg mindes, hvorledes der for mange år siden døde en ung mand, jeg havde haft en del at gøre med i KFUM. Jeg vidste ikke rigtig, hvad jeg skulle tro. Den unge fyr, som nu var død, var så fin og ædel; men det var ikke rigtig kommet til noget klart personligt gennembrud i hans åndelige liv. — Da jeg så spurgte Ricard om hans syn på spørgsmålet, svarede han: Hans evige skæbne skal du ikke angstes for, han kører på barnebillet ind i Himmelen“. Ved et sporvognsstoppested var der en af Ricards bekendte, der råbte til ham: „Jeg kommer i kirke hos dig på søndag!“ „Tag en økse med og hug dig vej!“ råbte Ricard tilbage, en hentydning til den pakkfulde kirke. Han kunne tage dem på kornet, sine tilhørere, i prædikener og taler, og når pennen hastede hen over de hvide ark, fader og moder og Karl og Peter og store søster stod der lige så nydeligt, han kunne med nogle små bemærkninger, nogle streger, ridse dem op, de stod der lyslevende, men ikke altid i et flatterende skær. Nej, det kunde hænde efter en slig konfrontation, at en og anden skamfuldt listede hjem med den beslutning, at nu skulle de værste unoder lægges af. Jo, Ricard havde nu en egen evne til at krydre sine taler og prædikener med små vittige historier og bemærkninger, der illustrerede det, han ville have sagt, og hans tilhørere kun-

ne ikke ryste det af sig, der var modhager i det, og de greb fat. Fra bogen „Søndag“ henter vi nogle eksempler: „Og at der også sker ulykker om mandagen har sin ufornuftige årsag. Folk har ikke holdt hviledag, men tumledag og bumledag, og når man slår til Søren om søndagen, så slår Søren igen om mandagen!“ „Per Gynt, der hele sit lange liv svigtede andre, ville meget nødig skabes om til bukseknapper; men de er egentlig nyttigere end skadelige mennesker“. „En adelig dame, der spurgte grev Zinzendorf, om der ikke var særlige stole i Himmelen for aristokratiet, fik det svar: Jo, min nådige, men de er meget støvede“. Ricard havde lagt mærke til, at fædrene tit svigtede i kirken konfirmationssøndag og ikke fulgte deres børn; hertil bemærkede han: „Jeg tænker, de går hjemme og hjælper til med at hale borde ud og trække øl op“.

Ricard kunne klæde dybe sandheder i *en let og lys dragt*. Somme tider kan Ricards form være så simpel og legende, at man næsten ikke kan forstå, at der ligger en dybere mening i den. Her mindes man igen H. C. Andersen, der fortalte for børn, men sådan, at voksne også kunne have udbytte af at høre derpå. Det hele bliver så selvfølgelig, når Ricard rører ved det med sin tryllestok. Nogle af Ricards „Træffere“, ordsproglignende sandheder, er samlet til en lille bog, „Kærneord“, af Svend Rehling; men der kunne godt blive til et par samlinger mere, hvis en i det øjemed gennempløjede Ricards produktion. Denne evne hos Ricard gjorde ham til en uforlignelig fortolker af den hellige skrift, og hans bibelstudier og bibelforklaringer: „Jesu Kristi liv“, „Ånden i apostelkirken“, „Paulus“, „Fortolkning til Matthæus Evangeliet“, „Enfoldig vejledning til frelse“ er uvurderlige hjælpemidler for alle, der gerne vil trænge ind i bibelens udtømmelige skatkamre; det er dynamit, der i et nu sprænger vej ind til de funkklende klenodier. Hvad andre forskere kunne bruge en halv side til at sige sådan, at læserne måske alligevel ikke forstår det til bunds, lukkede Ricard op med ganske få pennestrog. „En gordisk fortolkningsknude kunne han løse så behændigt og selvfølgelig, at det næsten ærgrede dem, der bevægede sig med større besvær“ (Gunnar Engberg). Der er hvile og trøst i følgende: „Og siger nogle: men hvor skulle det være muligt at være glad et øjeblik her på

jorden, dersom vi et øjeblik troede om nogen, at de gik fortabelsen imøde, så svarer jeg: Erfaringen viser, at det er muligt, thi vi kan ikke altid tænke derpå. Det er, som du kunne tænke dig et par unge børn, som nylig har mistet deres moder, og de sørgede dybt. En dag griber de sig selv i at lege og more sig og le højt sammen med de andre børn. Hvor kunne vi glemme den kære døde moder, hvor må vi være troløse og syndige! Men de tager helt fejl. De kan og skal ikke sørge altid, og så deres moder dem lege hvor hun nu er — hvem ved, om hun ikke gør det — hun ville glæde sig og smile til deres leg. Sådan afpasser en god Gud også vort sinds følelser. Vi kan ikke altid have fortabelsens gru i vore tanker, og her er meget at glædes ved“. Her er en lille buket „Kærneord“: „Ingenting går af sig selv hernede undtagen det, som går i forfald“. „Overvej alvorligt, hvad du gør for Guds rige, og hvis du intet gør, hvad Gud da skal gøre for dig“. „Af klude kan der blive papir, men af en pjalt kan der blive en karakter — hos Jesus“. „Det er nu ikke det samme at være jordtræt og så at være himmelsindet“. „Sorgen over de levende er tit tungere end sorgen over de døde“. Det er forståeligt, at næst efter Grundtvig bliver ingen dansk kristelig forfatter så ofte citeret som Ricard.

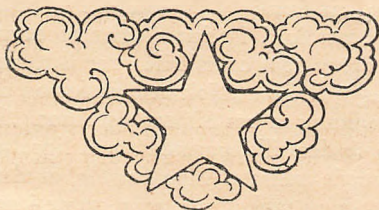
Sidst skal endelig nævnes Ricards *klare disposition* i det, han ville sige eller skrive. Han vævede ikke. Han vidste, hvad han ville sige, og det hænger selvsagt sammen med hans omhyggelige forberedelse. „Det er hans ære, at han ikke faldt for fristelsen til at blive den brillante improvisator, som hans strålende evner og naturlige veltalenhed kvalificerede ham til, men i stedet for arbejdede med frygt og bæven for at få sit budskab og forme det (Rehling i „Julebogen“ 1939). Hvert afsnit trådte klart frem med en logisk tilknytning til det foregående, og var det en tekst, han behandlede, så var den belyst, når han var færdig. Ofte samlede helheden sig om et centralord i teksten eller et tema, der kunne sættes som overskrift over det, han ønskede sagt, f. eks.: „Nok at leve for og dø på“ over beretningen om Simeon og Anna. „Denne verden og den tilkommende“ over lignelsen om de betroede talenter. Man forstår, at det ikke bare var hans tankesprog, man gemte i sit hjerte og overvejede, men hele gangen, udviklingen, i det, han sagde eller skrev, fremtrådte med stor

klarhed for den lyttende eller læsende. Rigtigt skrev „Politiken“ efter hans rigsdagsprædiken i Holmens kirke 1921: „Af ham kan de herrer, rigsdagsmænd lære talekunst“. — Engang talte han i et missionshus et sted i Jylland. I missionshusets protokol skrev en bagefter: „Således er der aldrig før blevet prædikeret i dette missionshus“. Det tror jeg, for jeg har også hørt ham. Forfatteren Chr. Gjerløv bruger i sin bog: „Bundfald“ Ricard som model og fortæller heri om en forbryder, der tilfældigt kommer ind i Johanneskirken og finder sig en lille plads helt nede ved døren. Vi læser i bogen: „Så talte præsten, og medens han talte, var det, som skikkelsen voksede. Som korte, klare glimt åbenbares gennem talen den mægtige ånd og den helstøbte personlighed, der prægede denne mand. Han talte som den, der har myndighed, hvert ord ramte og bed sig fast“.

Olfert Ricard havde et budskab at bringe, som den fineste form ikke var for god til. Han forkyndte Jesus, så kort kan det siges. — Han kaldte en af sine bøger: „Drag Jesus mig!“ Det vilde han i tale og skrift, drage mennesker hen til Jesus Kristus. Han bragte sit budskab i sin tids sprog. Hans forkyndelse var ord i rette tid, som „Æbler af guld i skåle af sølv“. I sin bog: „I rampelys og stjerneskræ“ skriver Neiiendam: „Martensen skrev under sit billede: Vi skal ikke tjene tiden, men Herren. Under Ricards billede ville jeg skrive: Han tjente Herren i tiden“. Vi siger ja til Rehlings linier om Ricard:

*„En ordets bærer, båret af Guds ord,
dansk til sit væsens rod, en sprogets mester“.*

Hjertelig hilsen fra familien
A. C. Nielsen, Vinderup.

Julehilsener

FRA SKOLEN

Alle bladets læsere, kendte og ukendte, sender vi vor hjerteligste julehilsen her fra eders skole.
Velsignet nytår.

Kirsten, Agnes og A. Kristensen.

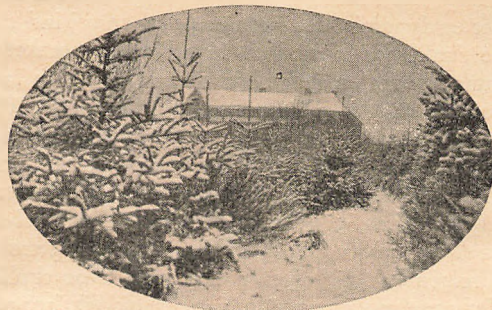
„Som lys er jeg kommen til verden, for at enhver, som tror på mig, ikke skal blive i mørket“.

Sådan siger Jesus om sit eget komme til vor jord, hvor vi, også i dag, trænger til, at lyset fra Jesus skal afsløre og helbrede, varme og lyse for os!

Med disse linier sender vi jer alle vor bedste tak for tiden, der svandt, vore bedste hilsener samt ønsket om en god og velsignet julefest.

Chr. Rasmussen.

*Jes, Gudrun og Hans Lindskov Rasmussen,
„Bredablik“.*

Altid hjælpsom - altid beredt

EN OPLEVELSE I JULEFERIEN

Tre gode venner besluttede at få noget spændende ud af deres juleferie. Carl og Johannes var på efterskole, Poul på højskole. De tog afsked med hinanden den 23. og aftalte at mødes 3. juledag.

Da Poul kom hjem, lå de to sidste spejderblade oppe på hans værelse. De var kommet efter, at han var rejst på skole. Da han kom i seng, lå han og læste lidt. Der stod om spændende sporøvelser i sne, om forskellige spejderløjer, men også om en stor ambulancetjeneste, som en patrulje havde været med i ved en stor automobilulykke. Poul var ivrig spejder, og da han sov ind, tumlede han med store planer: Når han kom hjem til foråret, så skulle hans patrulje straks sættes i gang med at tage samartermærket.

I løbet af juledagene kom spejdertankerne igen, ja, noget af præstens prædiken fik ham endog til at se spejderarbejdet i en større sammenhæng.

Han læste lidt om nødhjælp; men skønt han sådan havde tænkt spejdersport flere gange, gav det alligevel et sæt i ham, da han 3. juledag kom over til Carl. Der var ingen hjemme; men på døren sad en seddel med nogle prikker og streger:

..-.-/---./.../--- /...- /--- /...- /
.../---./---./... /...-./...- /
---./-./...- /---./...- /--- /...- /- /-

Ha-ha, morsetegn! Poul var ikke sen til at oversætte: „Følg vore spor fra garageporten“. „Nå, så der er spøg i luften. Den er jeg med på!“ Hurtigt sprang han om til garagen. Her var sneen endnu ikke rigtig trådt ned, og han blev hurtigt klar over, hvilke spor han skulle følge. De førte op over marken mod den lille skov. Der var også spor af en kælk. Poul var lige i humør til en travetur, og det gik hurtigt og let frem over det tynde snelag.

Sporene førte imidlertid igennem den lille lund og ud over en stor mark. Midt på marken blev det sværere, for her var der mange mær-

ker i sneen. Det kunne se ud, som der var kommet to mænd nede fra den lange skovstrimmel, der skrånede ned mod engen og åen.

Men hvad var det? Der var store mærker i sneen, og det kunne se ud, som der havde været slagsmål. Over et stort stykke var sneen trampet ned, og på den modsatte side var der igen spor efter to par støvler og en kælk.

Hvad mon der var hændt? Hvem var de to fremmede? Hvorfor kom de i slagsmål? Hvor er de henne nu? Spørgsmålene tumlede ind over Poul.

Han satte farten op og fulgte sporene op over bakken. Da han kom ca. 300 m op, standsede sporene ved et levende hegn, og inde mellem grenene opdagede Poul et stort stykke papir. Her stod blot tre store spørgsmålstejn og nederst: „Ha, ha, der blev du narret!“

„Også ærgerligt“, tænkte Poul, „nu har de unger taget mig ved næsen! — Men hvor mon de egentlig er, for de kan da ikke være sunket i jorden“.

Han undersøgte hegnet. Nej, der var ingen. Og der var heller ingen spor, der førte bort fra stedet.

„Mon de er taget op af en helikopter?“ smilede Poul ved sig selv. Han gav sig til igen at undersøge sporene, navnlig kælken. „Nå sådan! De har båret kælken herop, og så har de taget det mere behageligt tilbage! Ærgerligt, sådan at blive narret! Vi skal se, de andre spor er nok også falske. Det kunne ligne dem! — Nå, men findes, det skal de, og så skal jeg nok „pudse“ dem!“

Da Poul kom tilbage til stedet for „slagsmålet“, kunne det ganske rigtigt ses, at sporene var uægte. Føddernes drejning og andre små mærker afslørede, at sporene var lavet med en falsk sål, der var bundet under støvlerne. De rigtige støvler var altså gået den stik modsatte vej.

„Det skal de få betalt!“ snerrede Poul. Men det kom til at gå ganske anderledes.

Da Poul nåede ned til skovstrimlen, kravlede

han op i et træ for at få lidt overblik over situationen. Han kunne høre hvin og latter et stykke borte. Der var nok mange på kælkebakken.

Poul kendte godt stedet. Det var forresten slet ikke ufarligt. Banen begyndte med en smal, stejl skovsti, som efter det vældige „styrt“ førte ud over engen. Nede ved åen var der lavet en interimistisk bro. Ved hjælp af denne kunne kælkerne hoppe over åen og lande med et bump på den modsatte side. Det så spændende ud. Store kælker med 2-3 mand susede ud over det glatte engstykke og fløj bogstavelig talt over åen. I mange tilfælde væltede kælken, og da lød der høje jubelråb fra tilskuerne.

Poul sad lidt og spejdede. — Jo, der var de. Han kendte godt Carls røde halstørklæde, der flagrede efter ham. Det var nu et stolt syn, og som han forstod at bruge styrestangen. — Jo, sportsmænd, det var de sandelig, hans to patruljekammerater.

Carl og Johannes var på vej op mod startstedet igen, da der pludselig skete noget.

En kælk med kun een dreng var kommet lidt ud af kurs på vej over engen. Han ramte broen forkert og tørnede efter et vældigt hop lige ind i brogelænderet med fuld fart.

Der lød et brag. Flere skreg. — Poul kunne se, at drengen forsøgte at rejse sig; men han faldt om og blev liggende.

Nogle få øjeblikke var Poul som lammet. — Han så en masse mennesker stimle sammen ved broen. Så lød han sig hurtigt glide ned fra træet, og så snart han havde fast grund under sig, løb han så hurtigt, han kunne.

Nede ved broen var de også lammede lige straks. Sagen var klar nok. — Drengen havde brækket højre ben. Men hvad skulle de gøre? Hvordan skulle de hjælpe?

Carl og Johannes formelig råbte af glæde, da de så Poul, deres patruljefører, komme løbende over sneen. „Poul, det er vel nok godt, du kommer!“ — „Ja, og dig har vi ledt på vildspor, og så kan vi slet ikke undvære dig!“

Poul fik ikke tid at svare. I en fart havde han undersøgt drengen med det brækkede ben. Så rejste han sig og sagde roligt: „Hvem ved, hvor den nærmeste telefon er?“ En stor pige meldte sig. „Godt, løb hurtigt derhen og ring efter ambulancen. Sig, vi bærer ham op til landevejen“. Pigen sprang afsted.

Så uddelte Poul nogle få ordrer: „Hent de to årer, der står henne ved bådeskuret. Vi skal bruge tre stortrøjer og alle halstørklæder. Carl, du henter hurtigt 4 lange kæppe oppe i skoven“.

Det blev sagt stille; men kammeraterne forstod, at her var der en, der havde forstand på at hjælpe. På få øjeblikke var tingene skaffet.

Stortrøjerne blev knappet igen, ærmerne krænget ind, og så blev de to lange årer stukket gennem de tre trøjer. Et par kæppe blev med halstørklæder bundet tværs over årerne. Båren var færdig.

Mens alt dette skete efter Pouls anvisning, havde han selv ordnet den syge. Meget forsigtigt var det brækkede ben lagt i stilling. En kæp blev bundet på hver side benet, der var godt polstret med sammenlagte halstørklæder. Nu kom det værste. Med stor forsigtighed stak de fire stærkeste armene ind under drengen og løftede ham over på båren. Lidt efter var man på vej op mod landevejen.

„Det må jeg sige!“ sagde ambulance-chaufføren, „hvem har lavet den fine nødforbinding? Det kunne jeg ikke have gjort bedre!“ — Ja, hvor var Poul. Ingen havde set ham. Han var lige så stille forsvundet.

Men da de tre kammerater sad ved kaffen den samme dags aften, sagde Carl: „Ja, sporleg, det kan nu være meget sjovt og godt, men du har nu alligevel ret, Poul! Vores patrulje skal i gang med samaritermærket, så snart vi kommer hjem fra skole“.

„Det skal ske“, sagde Poul, „men husk, jeg har et større regnskab at gøre op med jer, I to „sporhunde!“ „Den „hævn“ har du såmænd allerede fået; men glem ikke forbindingerne, for vi skal have dem lært!“

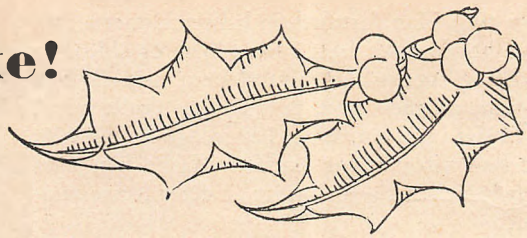
Og sådan blev det!

Altid hjælpsom — altid beredt!

(H. L. R.).

Hvad der kan ske!

I den lille forgang uden for mødesalen stod ungdommen tæt pakket. Fra salen ville man ud i gangen; men de, der først var kommet derud, havde mindst hastværk med at komme ud i mørket, thi var man først på hjemvejen sammen med dem, man kendte, så var der ingen chance for at høre eller opleve noget nyt. Ofte venter man forgæves på en oplevelse; men eventyret er en af livets virkeligheder, ikke en af livets løgne, og den aften var der to, der oplevede det uforklarlige.

Begge var de atten år og voksne af deres alder. Begge var sunde mennesker med en kristelig indstilling fra hjem og skole. Grethe, den ene af de to, var heller ikke nået videre, hvorimod Hans var et virkelig troende menneske. Da de i gangen overraskende kom til at se hinanden i øjnene, gav Hans' ansigt udtryk for den største beundring. Grethe saa den eller følte den ad hemmelige veje (Ordsp. 30, 15). Hun følte sig glad og oplivet og sendte Hans et smil, der strålede af velvilje. — Og da var det sket. Hans var ved første øjekast blevet forelsket, og Grethe var blevet meget interesseret i Hans.

Den følgende tid tænkte Hans næsten kun på den unge pige, som var ham helt ubekendt. Han var ellers en meget samvittighedsfuld og interesseret landmand; men nu lavede han undertiden det utroligste, fordi alle hans tanker kredede om et ungt smilende pigeansigt. En dag, han kørte roer ind, fik han besked om at hente nogle sten, der var samlet i dynger på marken; og da blev han vel nok til grin for hele gårdens mandskab, da det blev bekendt, at han i tankeløshed havde læsset en hel del af stenene ind i roehuset, inden en medhjælper begyndte at råbe op og spørge, om han var blevet åndssvag. Nej, hvor Hans blev fløv, og mange gange ærgrede han sig derover; men han var klog nok til at le med, når begivenheden kom på tale. En anden dag smurte han en rundtenom rugbrød med fedt og leverpostej, men i stedet for at spise den gav han sig til at smøre honning ovenpå. Nej, hvor han fik! Latter og stikpiller haglede ned over ham, og det allerværste var, at han rødmede, da pigen på gården spurgte ham, om

han gik i giftemålstanker. Han forstod, at han måtte tage sig mægtigt sammen, og det lykkedes da også for ham.

Flere gange havde han set den unge pige ved møderne, og han havde enkelte gange følt en voldsom trang til at følge efter hende, især når han mente, at hun interesseret havde sendt ham sit blik. Men dels manglede han mod, og dels ville han heller ikke inlade sig med en, han ikke kendte. Han havde bl. a. læst Ricards bøger og var fast besluttet på, at han kun ville have een kæreste — hende, han ville giftes med.

Omsider vidste han, hvad hun hed, og hvor hun kom fra, og allerbedst var det, at han fik at vide, at hun til november skulle have plads på Nygård. Det var sådan et pænt og godt hjem, der havde let ved at få folk, og Hans var meget opsat på at få plads der. Bare nu en af karlene rejste, og han kunne få pladsen. Så en dag traf han manden på Nygård og spurgte, om der på Nygård blev en plads ledig, helst som fodermester. Svaret var, at de kun manglede en andenkarl. — Hans var nu ellers ked af at være andenkarl; men han måtte for enhver pris lære Grethe rigtig at kende, og så tog han pladsen.

Det var meget spændende, da november kom, og han og Grethe sås dagligt; men det varede noget, inden de fik lejlighed til at tale sammen. Hvor ville Hans gerne sige hende, hvor kær hun var ham; men på den anden side ville han også være helt sikker i sin sag, og så måtte han vente.

Endelig en søndag eftermiddag var de alene hjemme, og efter kaffen var der en times tid, til Hans skulle ud til sit arbejde. De sludrede ret frit ved kaffen om lige gyldige ting. — Jo, Grethe var sød, og han hjalp hende naturligvis med at vaske op. Grethe fortalte om sit hjem, en dejlig gård med tyve køer, og Hans bemærkede en skuffelse i det kære ansigt, da han fortalte, at han var fra en lille gård med kun ti køer. Iøvrigt ville Hans så gerne tale om ånde-

lige ting. Han fortalte om kristendommen, som den havde mødt ham i hans hjem og siden, og sidst og stærkest på vinterlejren; men så blev Grethe nærmest tavs, og da Hans skulle ud til arbejdet i stalden, måtte han vedgå for sig selv, at han vistnok var skuffet. Måske han også havde ventet sig for meget af deres første samtale.

Dette blev et bevæget år for Hans og Grethe. Hun var en knop, knagende dygtig, meget venlig og naturlig. Hun ville så nødig være en sjudskorte, så hun var altid ren og net, fiks, uden at være pyntesyg, og i Hans' øjne var hun jordens dejligste pige. Men samme unge pige havde selv sat sit livsmål: hun ville være frue i et stort hjem, og dette hjem skulle indrettes godt og smukt. Hun ville føre forstandigt hus, og „når de blev rigtig rige“, ville hun gøre en masse godt mod de fattige og give mange penge til Guds rige og så . . . meget.

Hun holdt af Hans; han var smuk og mandig, dygtig og god. Jo-o! hun elskede ham vel. Men kunne hun nå sit mål sammen med ham? Hun blev vægelsindet. Til tider var hun forstandig og tilbageholdende over for Hans og gjorde ham livet surt; men til andre tider glemte hun at være forsigtig, og så kunne hun være så hjertelig og mild, så indsmigrende og skælmsk, så Hans var „i den syvende himmel“. „Jo, jo, hun elsker mig!“ jublede det i Hans' bryst. Og sang hun så tillige smukke og gudhengivne sange, så troede Hans det, han så gerne ville tro, at hun virkelig var en hjertekristen.

Skønt Hans sådan skiftevis levede i sorg og glæde, holdt han hele tiden to ting fast. Det skulle gå, som Gud ville; men han selv måtte gøre alt for at vinde Grethe. Hans husbond roste ham ret ubeholdent og fæstede ham som fodermester næste år og endda til en meget stor løn. Grethe forstod at vurdere dygtigheder, og hun havde sikkert givet efter, hvis ikke en anden ung mand var kommet i vejen. Han var hende vel næppe så kær som Hans, og han havde også sine fejl; men han var meget rig, og fejlene kunne hun vel nok få ham til at aflægge. — Og sikken en gård, der var udsigt til, at de kunne få. Der kom en svær tid for Grethe. Hun blev irriteret overfor Hans, og i forhold til den anden fandt hun ham ugalant, og hans milde bebrejdende blikke gjorde hende gnaven, og snart var han klar over, at hans sag var

håbløs. Hans blev ikke bitter, men han led alle de kvaler, som hører med til ulykkelig kærlighed. Godt var det, at hans tro på Guds forsyn stadig levede, om end en kummerlig tilværelse. Han bad: Lær mig at bøje mig, lær mig at føje mig — efter din vilje.

Men kunne det være Guds vilje med Grethe? Var det ikke djævelens vilje? Var det ikke den gamle fristelse: Alt dette vil jeg give dig, hvis . .

Hans var bedrøvet, og i sit hjerte bad han hele tiden for sin ungdoms elskede; men et år senere blev Grethe gift med den anden; og de fik en gård med fyrretyve køer.

Så tog Hans på højskole, og her mellem gode kammerater, i en atmosfære af arbejde, glæde og sand kristentro blev han sig selv igen. — Vel var han den samme Hans og dog en anden. Sorgen og modgangen havde adlet ham, og han blev en god ven for mange af kammeraterne. Ved elevernes egne møder var han den, der bedst kunne sige det, som blev andre til hjælp. Han oplevede det uudsigelige: at tjene Herren med glæde.

I timerne var Hans absolut en af de bedste. Han gik med iver op i landbrugsundervisningen og glædede sig til den dag, da han kunne få sit eget landbrug. Men — hvem skulle hygge og tænde lys i stuerne for ham. Åh, hvor det var svært at glemme!

En dag sagde forstanderen til ham, om han ikke kunne tænke sig at komme til et åndeligt arbejde? „Nej“, sagde Hans, „jeg skal være landmand — i alt fald har jeg aldrig haft lyst til andet!“ Forstanderens lille hentydning kunne han dog aldrig helt frigøre sig for, hvorfor han den næste vinter tog på „Den udvidede højskole“. — Han ville også gerne have været på landbrugsskole, men tre gange på skole syntes ham lidt for meget, og han mente nok, han kunne klare sig som landmand med den landbrugsundervisning, han havde fået på højskolen. Var den ikke så omfattende, så var den til gengæld lagt meget praktisk an. Derimod syntes han, at han manglede klarhed over mangt og meget for virkelig at kunne gøre et åndeligt arbejde. — Hans viden var udpræget stykkevis, han manglede overblik og meget andet. — Da han kom hjem fra skolen, tog han straks del i ungdomsarbejdet indenfor KFUM og K, og en aften, da en taler havde fået forfald, bad man ham om at sige lidt, og det gjor-

de han så godt, at der derefter kom bud efter ham fra flere sider.

Blandt de unge piger i hans sogn var der en, som de andre piger ikke brød sig om, så hun stod ofte ene og forladt. Hans mærkede sig dog, at den unge menighedssygeplejerske tog sig af hende og søgte at drage hende ind i flokken, og det lod virkelig til, at det lykkedes, for alle holdt de sig gerne til sygeplejersken, og denne holdt sig lige så meget til den mindre velsete pige som til nogen anden. Hans mindedes, hvad han havde lært om dannelse: den giver sig udslag i at tage hensyn til alle mennesker. Så var sygeplejersken altså en dannet pige, og det var vel egentlig et sådant menneske, han kunne tænke sig at leve livet sammen med. Hun var jo egentlig også rigtig køn, opdagede han. Han mindedes som så ofte Grethe, hans ungdomskærlighed; men det var mærkeligt, at mindet ikke længere gjorde ondt. Det var forbavsende, som sygeplejersken på mange måder mindede om Grethe. I den følgende tid kunne Hans ikke lade være at se mere og mere efter Gerda, sådan hed sygeplejersken. Var han monstro ved at blive forelsket? Jo, han fik en underlig hjerterebank, når hun var i nærheden. — Godt, at Grethe ikke rigtig syntes om ham; nu var han den frie mand, og her var sikkert den pige, som Gud ville give ham. Det med Grethe havde været noget, han skulle igennem, en slags skolegang. Blot nu Gerda ville have ham, så ville han være jordens lykkeligste mand. — Hendes kristendom var ægte, det var han klar over. Han ikke alene elskede hende; men han havde en forunderlig tillid til hende.

Gerda sagde ja; og da det blev folk bekendt, var alle enige om, at de to med hinanden ville og kunne danne et af de gode hjem, som vort land og folk trænger så hårdt til. Ind under jul holdt de bryllup og flyttede ind i en dejlig gård, hvor de unges juletræsfest blev holdt, og Hans holdt en tale om det glade budskab ud fra ordene: „Men hvad glæde har vel den, der ej kendte at græde“. Hjemmet skuffede ikke, det blev et hjem, hvor Guds folk, både ældre og yngre, altid befandt sig vel og følte, at de virkelig var velkomne; og selv om Hans gennem årene ofte måtte ud at holde møder, blev intet forsømt derhjemme; thi han havde fået den helt rigtige kone.

JULEHILSENER

Alle Nissum-bladets læsere ønskes en god og velsignet jul og et lykkeligt nytår.

„Mikkel“.

En god og glædelig jul ønskes alle mine gamle elever.

J. Jensen, kjolesyningslærerinde.

Alle vore bekendte ønsker vi en god og glædelig jul og alt godt i det nye år.

*Anna Nørgård (43). Ragnhild Back (50).
Johanne Gregersen og Nora Amby (51).
Jørgen Ljørring og Lindy Pedersen(50/51).
Skrædder Sørensen, Gerda Andersen (49).
Karen Jeppesen, Godtfred Jespersen(45/46)*

Hermed en kærlig julehilsen til alle mine skoleveninder fra sommeren 1949. — Jeg har plads på Fyn.

*Eders Thyra Cordsen,
„Enggården“, Åsum, Odense.*

Julehilsen fra „Lysholtgård“

Kære kammerater 1950/51!

Vi er tre kammerater samlet på „Lysholtgård“, og vi sender alle kammerater samt alle på højskolen en rigtig venlig hilsen samt ønsker jer alle en rigtig glædelig jul og et godt og velsignet nytår med tak for det svundne. — Kærlig hilsen.

*Poul B. Jakobsen.
Kristian Sørensen.
Hans Ingvarsten.*

Kære »gamle« piger!

På søndag tænder vi det første lys i Adventskransen, og så er vi nået hen til den tid på året, hvor der kommer bud fra vor kære skole om en lille julehilsen til elevbladet, og hvem sender ikke gerne den? Det er jo ugørligt at skrive til jer alle, men I kan være vis på, at tankerne strejfer jer.

Jul er for langt de fleste noget meget glædeligt, men det kan også være tungt at skulle fejre jul af mange forskellige grunde.

Også i mit hjem var det tungt at skulle fejre jul for 2 år siden, men aldrig har de første 14 vers af Johannes Evangeliets 1. kapitel gjort så stort indtryk på mig som netop denne juleaften, da de blev læst fra prædikestolen.

I begyndelsen var ordet: „I det var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinnede i mørket, og mørket begreb det ikke“.

Åh jo, lidt begreb jeg, det var ligesom ordet, lyset et øjeblik varmede langt ind i sjælen, og drev noget af gravens mørke på flugt og formåede at give alt det tunge et helt nyt lys. Ja, men så var døden jo kun en blund, Jesus, Guds søn, kom den nat til jord, for at vi skulle leve og samles med ham hjemme i faderhuset.

Og så kommer versene fra Johs. 14 og siger: „I min faders hus er der mange boliger“, og derefter det vers, som jeg synes næsten er bedst: „Dersom det ikke var så, havde jeg sagt jer det“. Altså det kan vi stole på, ellers havde Jesus sagt os det. Og det går an at tro på Gud og tro på Jesus Kristus.

Og så skal det være mit juleønske for os alle, både for de glade og for de, hvor sorgen i årets løb har banket på, at vi alle må se hans herlighed, en herlighed, som den enbårne søn har den fra sin fader, fuld af nåde og sandhed.

Og lad os så fejre jul, som det sømmer sig for dem, der tror, nemlig glade og takkende, så vi også kan sprede glæde og solskin, hvor vi er. Det var jo netop derfor, Jesus kom til jord, for at tage synden og sorgen fra os og gøre os frimodige og glade.

Rigtig glædelig jul til jer alle og de hjerteligste hilsener.
Jeres Henny Olsen.

P.S. En lille ekstra hilsen til alle dem, der har sendt mig en tanke til min nye stilling i Søn-

derjylland. I skal vide, at jeg er meget glad for at være her og håber bare, at kræfterne må slå til. Det er jo en stor forandring at gå fra undervisningsarbejde over i praktisk arbejde, men absolut ikke et kedeligt arbejde.

Et husholdningsarbejde er jo også det, man selv gør det til. Det kan være kedeligt, men det kan også gøres meget festligt.
H. O.

Luk ham ind!

I en gammel læsebog fandt jeg forleden en legende, som jeg her vil gengive lidt af:

Mens Jesus vandrede her på jorden, skete det en aften, at han træt og mødig kom til en lille landsby, hvor der lå to huse over for hinanden. I det ene, som var stort og smukt, boede en meget rig mand, og i det andet, som var lille og faldefærdigt, boede byens fattigste mand. Jesus tænkte da, at den rige mand nemmest kunne huse en gæst for natten og tog derind. Men da den rige mand så den ensomme vandrer ved døren og hørte hans ærinde, sagde han: „Mit hus er fuldt af korn og frugt, og hvis jeg ville tage imod alle og enhver, der banker på min dør, kunne jeg selv komme til at gå med tiggerstaven, du må henvende dig et andet sted“.

Jesus gik derpå over til den fattige mands hus, og her blev han vel modtaget. Hvis han ville tage til takke med de fattige retter, de kunne byde på, skulle han værsgod sidde til bords. Mens nu Jesus spiste, aftalte de to fattige med hinanden, at de ville strø halm på gulvet, som de ville ligge på, så kunne Jesus, som nok var træt af sin vandring, ligge i deres seng. Og sådan blev det. — Inden Jesus næste dag drog videre, fortalte han, hvem han var, og lyste sin velsignelse over dem.

Kære kendte og ukendte venner! I synes måske, det var en mærkelig historie til et julenummer. — Og dog, Jesus tog ind hos mennesker i denne fortælling, og det er jo netop julens budskab til os. Jesus kommer — til hver enkelt af os.

Men der findes mennesker, som er rige nok i sig selv og i jordisk gods — rige nok til at holde jul uden Jesus som *hædersgæst*, for I lagde vel mærke til, at de to fattige mennesker ikke lod Jesus ligge i halmen, nej, Jesus skulle have

den bedste plads, de ejede, så kunne de selv nøjes med den næstbedste.

Der er utallige, som i juletiden går en mellemvej mellem den rige og den fattige her i legenden, nemlig ved at lukke Jesus ind — for han hører jo nu engang julen til, men man lader ham „ligge på gulvet“ — ikke som *hædersgæst*. På den måde bliver julen et højdepunkt for stemningerne, hvorefter man overmæt af den gode mad og trætt af overdreven selskabelighed kaster sig på hovedet ud i de grå arbejdsdage, som man slap først i december.

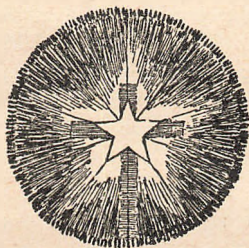
Julemåneden er en dejlig tid, synes vi, fordi der hele december bliver rørt ved de blødeste strenge i vort sind, men begynder vi så at tænke på hverdagene efter jul, hvor juletræet er smidt ud og julebøgerne lagt væk, så lukker man af, fordi så er festen ovre, og så er der *kun* arbejde og mørke vinterdage, og tanken om dem må ikke ødelægge stemningen. Hvor er det en helt forkert tankegang, især blandt os, som vil kaldes Guds børn. Julen skulle jo netop bringe os det, som kan gøre selv den mørkeste hverdag lys og fredfyldt, og ikke blot skabe en flygtig stemning fremkaldt af julesalmer og sveden granduft.

Advent-forventning. Lad så ikke tiden efter jul blive en tid præget af skuffede forventninger. Tag ikke blot imod Jesus som noget, der hører julen til, men lad ham blive *hædersgæsten* for dig.

*Om kærterne slukkes,
dit lys går ej ud;
men en gang det tændes
for evigt hos Gud.*

Glædelig jul.

M. og K. E. Sørensen,
Branderup skole, Sønderjylland.

Jule- Bøger

Der er kommet en pæn serie julebøger fra Lohses forlag. Hvert hjem bør sikre sig mindst et par stykker og i mange hjem bør man købe alle syv hefter. De fås for ialt 17,20 kr.

„Julegaven“. Red. af Edvard Petersen. 4,50 kr. Et meget stort hefte, hvortil flere kendte folk har ydet bidrag, og i flere tilfælde er bidragene virkelig gode.

„Hjemmenes Julebog“. Red. af Harald P. Madssen. 3,50 kr. Her er meget for pengene. Af særlig interesse for vor kreds er et stykke om provst Rendtorff, vor skoles mangeårige formand.

„De gamles Julebog“. Red. af T. Biering. 1,20 kr. Et meget vellykket hefte, hvis indhold vil blive til megen glæde for enhver, der læser det. Det er ikke alene for de gamle.

„Børnenes Julebog“. Red. af W. Bracher. 1,75 kr. Her er noget for store og små børn. Ja, her er meget, både godt og underholdende. Mange voksne vil også glæde sig ved indholdet.

„Jul i Havn og paa Hav“. Sømandsmissionens julebog. 2,50 kr. Her er en prima bog, og her er fortællinger til at læse op.

„Derude fra“. DMS. 1951. Red. af Erik Petersen. 1,75 kr. Et herligt hefte, ikke mindst for børnene.

„Under Afrikas Sol“. Red. af Folmer Nielsen. 2,00 kr. En mængde godt stof fra Sudanmissionens arbejde.

Foruden julebøgerne er der udkommet et lille hefte af Peter Brunner:

„Barmhjertighed“. Det handler om den kristne midt i verdens uorden, og her er sikkert bud til mange.

Det er godt i julen at have noget at læse op, når vi kommer sammen. Derved kan en god samtale ofte komme i gang, og en uinteressant og værdiløs sammenkomst kan undgås.

HØJSKOLEPOST

Vore møder

17. dec. Bjert pr. Vinderup. Aftenhøjskole. L. R.
18. — Ølby. L. R.
27. — Resen. L. R.
27. — Houe. A. Kr.
28. — Vesterbølle. L. R.
28. — Gudum. A. Kr.
29. — Tvis. L. R.
30. — Borbjerg—Skave. L. R.
30. — Fabjerg. A. Kr.
14. jan. Bjert pr. Vinderup. Aftenhøjskole. A. Kr.
17. — Gudum. L. R.
21. — Skern. Kristeligt landmandsmøde. A. Kr.
24. — Aulum. Landmandsmøde. A. Kr.
24. — Skern. L. R.

Kolding højskolekreds

Lørdag den 12. januar kl. 20 taler forstander Møller, Hammerum. Emne: „En kristens plads i hverdagslivet“. Mødet afholdes på KFUM.

Nissumkreds i København

ønsker alle på skolen og alle kammerater ud over landet en velsignet jul i Jesu navn samt et godt nytår.

Vi havde en vældig hyggelig aften hos fru Bodil Christensen og hendes mand, hvor vi, både af det, vi hørte, og gennem de mange lys, der skinnede, fik noget af julens forventning ind i vore hjerter.

Nissumkredsen og venner er hjertelig velkomne til nytårsfest her i vort hjem den 10. januar 1952 kl. 20. Min mand viser lysbilleder fra Afrika.

Adr. Gåseholmvej 98, st. th., Herlev.

Tag S-tog til Herlev station, beregn derefter 12 minutter at gå.

På kredsens vegne:
Marie Mathiesen.

Vi sender her fra Elnas bryllup, hvor vi har haft en god og uforglemmelig dag, de hjerteligste hilsener til skolen og alle vore kammerater samt familien Kaag med tak for gode dage på N. N. H.

Sigfred Dalgaard (35-36). Marie Dalgaard, født Haaning, (39). Ingrid Jeppesen (49). Kristian og Elna Lynderup, f. Jeppesen (47). Esther Riis (47). Krista Skov (47).

Adresseforandringer

Sommerskolen:

- 1951 Frk. Lilli Iversen, Reersnæs pr. Bandholm — samme, Blomstervænget 26, Kgs. Lyngby.
1950 Frk. Agnete Pedersen, Storegade 20, Ølgod, — samme, Ndr. Donnerup pr. Give.
1949 Frk. Helga Przeklasa, „Bredablik“, Nr. Nissum — samme, adr. hr. købmand Houstoer, Sølystvej, Lemvig.
1947 Frk. Karla Madsen, „Bæksgård“, Sevel pr. Vinderup. — Fru Karla Væggemose, „Holmegård“, Nørholm, Holstebro.
1941 Frk. Anna Møller Jensen, Diakonissestiftelsen, P. Bangsvej 1, København F. — Fru Anna Nielsen, Ronnum skole pr. Kibæk.
Frk. Ingrid Sloth Mortensen, plejehjemmet „Nordstjernen“, Sparkær — samme, Ejsing brugsforening pr. Vinderup.
Fru Sofie Rasmussen, Rytterknægten 17, Århus — samme, Lille Thorup skole, Ulbjerg pr. Viborg.
1940 Frk. Karen Margrethe Johnsen, Hanning—Sædding andelsemejeri pr. Sædding — fru Karen Margrethe Gaasdal, Lundevej, Skjern.
Iøvrigt syerske frk. Lis Christensen, Glyngøre. — syerske fru Lis Mølgård, missionshuset, Glyngøre.

Vinterskolen:

- 50/51 Poul Børge Jensen, adr. Rich. Jensen, Ravnholt pr. Bording — samme, „Nygård“, Sinding pr. Herning.
46/47 Arthur Pilgård, Sevelskov pr. Vinderup — konstabel, rekrut 139, 322-51 Pedersen, 14 L. V. afd. 2. batteri, artillerilejren, Esbjerg.
Johs. Væggemose, „Bederholm“, Sevel, Vinderup — samme, „Holmegård“, Nørholm pr. Holstebro.
45/46 Stud. theol. R. P. Rasmussen, Ahlmanns Allé 6, st., Hellerup — samme, Fasangården, Frederiksberg Have, København F.
38/39 Diakon G. Ingemann, KFUM's fritidshjem, Søby pr. Kølkær — samme, Skyhede, Outrup.
25/26 Magnus Christensen, „Godthåb“, Ø. Vemb pr. Vemb — samme, Kjærsvvej 10, Vemb.

Udgivet af

Nr. Nissum højskoles elev- og venneforening.
Redigeret af forstander A. Kristensen

M. CHRISTENSENS BOGTR. STRUER